

Läträäminen ja urheiluhenki

Monesti vanhempien ihmisten juttuja kuunnellessa on rivien välistä luettavista menneiden aikojen ihailua. Ihmiset tuntevat kaipuuta nuoruuteensa, jota ei ole enää olemassa. Ennen olivat miehet rautaa ja sukset puuta. Aika kultaa muistot.

Lauantaina luin lehdestä jälleen yhden artikkelin kaipauksesta menneisiin aikoihin, jolloin kaikki oli jalompaa ja puhtaampaa. Sisäasianministeri Päivi Räsänen (kd) haluaa panna urheilutapahtumien oluthanat kiinni kansanterveyden ja raittiuden nimissä. Räsänen oli oikein käynyt valiokuntamatkalla viinimaa Italiassa, jossa potkitaan tunnetusti myös palloa. Silvio Berlusconi isännöimässä sivistysmaassa ei myydä jalkapallo-otteluissa alkoholia, mutta Suomen juntilassa monen urheilutapahtuman kate tulee juuri alkoholin myynnistä. Räsänen oli tullut suunnilleen tällaiseen päätelmään.

On tietenkin selvää, että periaatteessa urheilu ja alkoholi eivät sovi yhteen. Erityisesti tämä korostuu, kun puhutaan nuorten ja lasten urheilusta. On hienoa, että urheilussa säilyy ihmisen ihanne terveestä sielusta terveessä ruumiissa. Tästä olen samaa mieltä sisäasianministerin kanssa.

Aikuistenkin urheilussa olen siinä mielessä konservatiivi, etten nähnyt esimerkiksi mitään arvokkuutta leijonien kosteissa kultajuhlissa. Jos lasten ja nuorten esikuva esiintyy kansanjuhlissa kännissä, on se pelkästään huonoa käytöstä. Sen verran maailmanmestaruudessa pitäisi olla arvokkuutta, että pullo korkataan vasta julkisten seremonioiden jälkeen.

Toisaalta sisäasianministeri on kuitenkin pudonnut kärryiltä maailman menossa. Vanhakantaisesta ihanteellisesta urheilunäkemyksestä ei ole kuin rippeet jäljellä, kun mennään ammattilaisuuden raadolliseen maailmaan katsomon puolelle. Kun urheilun tavoitteena on tehdä rahaa, on tietenkin selvää, että tapahtumista pyritään rakentamaan mahdollisimman viihteellisiä. Pohjois-Suomessa ei tarvitse mennä kuin Kärppien lauantaimesiin tietääkseen, mistä on kysymys.

Monesti peliin lähdetään baarista, erätauoilla juodaan olutta areenan ravintolassa ja jälkipelit käydään pubissa. Tässä suhteessa suomalainen ammattilaisuusurheilu on osa kansallista viihdeteollisuutta. Aikuiset ihmiset lähtevät viihtymään vapaa-ajallaan lätkämatsissa samaan tapaan kuin teatterissa tai rockkonsertissa.

Räsänen otti esimerkikseen jalkapallon, jonka oluthanojen sulkemisella olisi tuskin Suomessa mitään merkitystä. Katsojamäärät ovat sen verran pieniä, että samat lajin ystävät jaksavat kyllä marssia otteluihin, vaikka jano pääsisi yllättämään.

Kun puhutaan yleisesti suomalaisista urheilutapahtumista, kannattaisi oluthanojen sulkemisen sijaan miettiä sitä, miten niistä saadaan mahdollisimman laajan asiakaskunnan – aikuisten ja lapsien - tarpeita palvelevia elämyksiä. Urheilutapahtumien katteella nimittäin rahoitetaan kaikenikäisille tärkeää seuratoimintaa.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 24.7.2011